

Hồi 87

Mở Màn Thanh Toán

Trong một gian phòng riêng của Thái Thượng huyết chủ.

Lan Tâm Phi Tử ngồi trên chiếc ghế bọc da trắng thấn, Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi đứng dựa phía sau.

Lan Tâm Phi Tử đứng lên, trình trọng nói:

- Vũ nhi, phần sau của bộ Huyền Kinh, tức là Huyền Dương thần công và Huyền Dương Thần Chuông con đã luyện xong. Đã đến lúc nên nói thẳng với mọi người về vấn đề chính nghĩa. Và trước hết là phải giải quyết mối thù của lệnh sư với Tiều Phượng Hoàng, mối thù của lệnh nghĩa phụ với Nam Cung Nghi, và mối thù của lệnh sư bá với Trịnh Như Xan...

Ngưng một lát, Lan Tâm Phi Tử nói tiếp:

- Theo kế hoạch của ta, trước hết con hãy tiêu diệt Hạ Hầu viên và Trích Huyết giáo, việc đó nhất định sẽ không khó khăn gì mấy, vì con sẽ có sự trợ lực của Tam Quốc miếu, Võ Lâm Đệ Nhất Gia, và thực lực của Cái Bang. Còn đối với Chí Tôn bảo, những thứ lợi hại có chất độc sẽ do bản huyết giải trừ. Và lại, Tiều Phượng Hoàng cũng vừa gửi thư yêu cầu bản huyết trợ lực cho y thị trong ngày Tử Vong Yến Hội, có phải thế không Phi nhi?

- Dạ phải, nữ nhi vừa mới nhận được lời thỉnh cầu ấy.

- Như vậy rất tốt! Thừa dịp này, bản huyết nên phái mười vị hộ pháp đến Chí Tôn bảo trước, đợi Vũ nhi đến nơi, họ sẽ hợp lực đoạt bảo, riêng Tiều Phượng Hoàng thì sẽ do Vũ nhi xử trí.

- Di...

Vừa gọi được một tiếng thì Tần Quan Vũ đã nhận được cái nháy mắt kín đáo của Lan Tâm Phi Tử, chàng sực nhớ ra việc phải dấu Mai Tương Phi về vụ mẫu thân của nàng, nên chàng vội vòng tay đổi giọng:

- Kính trình nhạc mẫu, việc ấy con sẽ lo liệu.

Lan Tâm Phi Tử ôn tồn nói:

- Nhật kỳ đã gấp lăm rồi, Vũ nhi hãy trở về liên lạc với người của Cái Bang, và sẽ hội diện với Phi nhi tại Chí Tôn bảo, riêng ta thì có lẽ không cần phải đến đó làm chi.

Và quay sang Mai Tương Phi, bà nói luôn:

- Phi nhi, con hãy sửa soạn đưa Vũ nhi ra khỏi huyết.

Dứt lời, Lan Tâm Phi Tử hướng ra cửa vẫy tay một cái.

Một giọng nói như tiếng chuông đồng chợt vang lên:

- Song Quỷ và Thập Nhị Hộ Pháp của Quỷ Huyết xin bái kiến Tàn công tử.

Tiếp theo đó là mười bốn cao thủ của Quỷ Huyết chia làm hai hàng đi vào, khi đến trước mặt Tàn Quan Vũ thì vòng tay chào rất cung kính.

Tàn Quan Vũ vội nghiêng mình:

- Đa tạ chư vị!

Trại Ca Thạch bước lên một bước, nói:

- Một phần của song thân công tử sẽ do chúng tôi lãnh trách nhiệm xây cất lại và sớm tối phụng hương. Xin công tử yên tâm lo cho đại cuộc, chắc chắn rằng họ sẽ được ngậm cười nơi chín suối.

Tàn Quan Vũ lại vòng tay:

- Đa tạ chư vị lão tiền bối!

Mười bốn cao thủ Quỷ Huyết lại dạt ra hai bên phụng tống Tàn Quan Vũ ra đến tận cửa.

Tàn Quan Vũ bái tạ Lan Tâm Phi Tử một lần nữa rồi mới quay người cùng với Mai Tương Phi đi ra.

Khi ra đến cửa, mười bốn cao thủ của Quỷ Huyết dừng lại và đồng thanh nói:

- Song Quỷ và Thập Nhị Hộ Pháp xin cáo thoái, và cầu chúc công tử mã đáo thành công.

Tàn Quan Vũ cũng đáp lễ:

- Đa tạ hảo ý của chư vị! Tại hạ xin cáo từ!

Mười bốn cao thủ của Quỷ Huyết lui vào trong rồi, Tàn Quan Vũ siết chặt tay của Mai Tương Phi và nói:

- Phi muội, sự lo lắng cực khổ của muội thật khiến huynh vô cùng cảm động!

Mai Tương Phi đưa bàn tay mềm mại như nhung bịt lấy miệng Tần Quan Vũ, rồi khẽ nói:

- Phu thê là đạo trọng, sinh tử sẽ vì nhau, sao chàng lại nói chi lời khách sáo ấy?

Tần Quan Vũ cầm tay nàng đập mạnh vào môi mình, rồi mỉm cười không nói.

Mai Tương Phi thở thê:

- Lúc cùng chàng lễ bái mộ phần của song thân, muội bỗng nghe lòng mình lo lắng vô cùng, và mãi đến bây giờ vẫn chưa được yên tâm...

Thốt xong câu nói buồn buồn ấy thì nàng gục đầu vào ngực Tần Quan Vũ.

Đưa tay vuốt tóc người yêu, Tần Quan Vũ khẽ hỏi:

- Muội lo lắng điều chi?

Mai Tương Phi thở thê:

- Vũ ca, muội không biết vong linh song thân có bằng lòng chấp nhận và rộng lượng với muội hay không? Ngày đêm muội vẫn lo lắng như thế, nhưng vẫn không có cách chi giải quyết.

Tần Quan Vũ chợt cảm thấy thương nàng vô hạn, chàng ôm chặt nàng vào lòng và an ủi vỗ về:

- Sao muội lại nghĩ vớ vẩn như thế? Trong huyết thư di chúc, song thân đã căn dặn huynh phải hết dạ yêu thương muội, thì đâu có lý do nào vong linh song thân lại không thừa nhận muội?

Nghe chàng nói vậy, Mai Tương Phi mừng rỡ vô cùng, nàng quàng chặt tay qua cổ chàng như biểu lộ sự biết ơn qua câu nói đó.

Và bằng một giọng thẹn thùng, nàng thở thê bên tai chàng:

- Cầu mong sao cho chúng ta trọn đời yêu nhau, nếu được vậy thì dù cho có phải nhảy vào lửa đỏ, lòng muội cũng được mãn nguyện vô cùng.

Càng nghe giọng nói nồng đượm yêu thương, Tần Quan Vũ siết mạnh tấm thân nàng ngọc. Cả hai quấn chặt lấy nhau tưởng chừng như không thể có phút phân ly.

Thật lâu sau, hai tâm hồn sục nức hương yêu ấy nghe như vũ trụ đang gom về một chỗ và gió ngàn đang ngưng đọng ở đầu cây.

Tiếng gà rùng ở đâu đó vụt rộ lên, làm cho Tần Quan Vũ giật mình, buông lỏng vòng tay.

Hai người nhìn nhau không cạn hết lời, và họ cùng nghĩ rằng bất cứ lời nói nào trong lúc này cũng sẽ trở nên vụng về hơn bao giờ hết.

Từ hướng đông, ánh bình minh lăm le xô vệt đám mây ngang. Mai Trương Phi chỉ đành giục:

- Cầu mong cho chàng sớm thành công. Chúng ta sẽ gặp lại tại Chí Tôn bảo. Thôi, chàng hãy vui vẻ mà lên đường nhé!

Tần Quan Vũ mím môi siết chặt tay nàng một lần nữa, và quả quyết lao mình thật nhanh về phía tây nam.

- o O o -